

VIII.

I banditernas »slott».

Det var en villsam väg Ville och Kniven hade att vandra genom den vidsträckta ödemark, där de nu befunno sig, och den förre måste inom sig medgiva, att han säkert skulle gått alldeles vilse, ja, icke ens, om så påfordrats, kunnat hitta ut ur skogen igen, om han ej haft Knivens säkra ledning. Men denne erfarne bandit var så väl lokaliserad och i besittning av en sådan skogsvana, att vandringen för honom icke innebar några som helst svårigheter, fast de varken hade väg eller stig att följa. Efter föga mer än en halv timmes vandring reste sig plötsligt framför dem ett skrovligt berg, icke något skyhögt fjäll, utan ett delvis kalt, delvis skogbevuxet berg av de mera blygsamma dimensioner, som Småland kan ha att bjuda på. Men det märkvärdigaste med detta berg var, att det var liksom kluvet mitt itu av en remna, som vid mynningen var endast vid pass 4 meter bred men längre in något vidgade sig. Och denna remna, vars botten låg i samma plan som den omgivande marken och genomflöts av en bäck, hade på de flesta ställen i hela sin utsträckning av omkring ett par hundra meter nästan alldeles lodräta väggar, uppför vilka endast en akrobat skulle haft någon utsikt att klättra upp.

— »Vargaklevet», upplyste Kniven, tilläggande: